

[Chr. Madsen.]

det ikke alene den sociale forsorg, der kommer til at lide under det, men revalideringen og erhvervsvejledningen vil også komme til at lide under, at man ikke kan skaffe speciallæger. Det var jo en forudsætning for disse to love, at den fornødne lægevidenskabelige medhjælp var til rådighed, så at man kunne gennemføre revalidering. Revalideringen er også en forudsætning for den lov, vi nu diskuterer. Skal den komme til at virke på rette måde, må alle, der søger socialkontorerne, have mulighed for at komme tilbage til erhvervslivet, for så vidt der ingen lægelig begrundelse er for det modsatte. Nu har man i København og Århus udbygget sådanne lægeinstitutioner, og det er da indlysende, at forsorgsklientellet i disse to områder får en betydelig bedre behandling end forsorgsklientellet i andre områder af landet.

I socialforskningsinstitutets publikation nr. 1 findes en lang række meddelelser om undersøgelser vedrørende langvarigt arbejdsløse i et område af vort land. Disse undersøgelser viser klart, at klientellet, der har søgt socialkontoret gennem længere perioder, lider af sygdomme, som man ikke før i tiden har været opmærksom på, og videnskabsmændene inden for socialforskningen mener, at der er store muligheder for at føre dette klientel tilbage til almindeligt arbejde i erhvervslivet. De undersøgelser, der er foretaget af den enkeltes livsløb for at finde det sted, hvor der er gået noget i stykker, viser også, at hvis man på rette måde og i rette tid havde grebet ind, er det omtrent sikkert, at den pågældende ikke havde gået på socialkontoret i så lang tid.

For at give de mennesker, der nødvendigvis må søge socialkontoret, en chance for at komme tilbage til erhvervslivet, mener jeg, at det i høj grad er nødvendigt, at der knyttes læger og psykiatere til socialkontoret. Socialkontorerne magter ikke denne opgave. De mennesker, der går på socialkontoret, har et rimeligt krav på, at der ikke sker nogen forskelsbehandling, men at de, uanset hvor i landet de bor, har lige store chancer for at komme til at deltage i det normale erhvervsliv. Derfor mener jeg, at man på dette område bør gøre noget, og kan socialministeren ikke gå med til

andet, kan den højtærede minister vel tage under overvejelse at gennemføre en refusion til de kommuner, der har mulighed for at oprette sådanne lægeinstitutioner.

Vi har ligeledes i udvalget diskuteret lovforslagets bestemmelser om plejehjem og forsorgshjem og hjem for kronisk syge, og jeg har stillet det spørgsmål, om der ikke var mulighed for at søge disse forsorgshjem udbygget på en anden måde, end tilfældet er nu. Det er svært at undersøge dette forhold i landsmålestok, fordi der ikke er let tilgængelige tal — tallene må søges i de forskellige byråds beretninger. Men for Odenses vedkommende ligger det til eksempel således efter beretningen for 1958-59, at dér havde man 74 pladser til rådighed på alderdomshjemmets sygeafdeling, og man havde 13 senge til rådighed på hjemmet for kronisk syge. Hvis man ser på tallene i Århusberetningen for 1959-60, havde man dér 73 sygepladser på alderdomshjemmet; man havde ikke noget hjem for kronisk syge. Hvis man dernæst tager Ålborgberetningen for 1959-60, ses det, at man dér havde 74 sygepladser til rådighed for gamle på alderdomshjemmet, men ikke noget hjem for kronisk syge. Der er altså stor forskel fra område til område. Jeg har kun nævnt 3 byer af nogenlunde samme størrelse; hvis man tager andre byer med mindre indbyggerantal og undersøger, hvordan det forholder sig fra område til område, vil man snart se, at der er stor forskel på, hvordan gamle, kronisk syge og andre bliver behandlet i vort land. Jeg mener, at man simpelt hen kan foretage beregninger af, hvor meget der skal findes af den slags institutionsforsorg, og den højtærede socialminister ved også, at sådanne beregninger kan foretages, for det skete, da det drejede sig om opbygning af børneklinikker. Det samme princip kan gennemføres med hensyn til forsorgshjem, i særdeleshed hjem for kronisk syge og sygeafdelinger for ældre borgere. Hvis man ikke gennemfører dette, bliver resultatet, at der lægges et betydeligt pres på kommunehospitalerne, hvor der i forvejen ikke er for megen plads. Jeg tror derfor, det vil være rigtigt at gennemføre noget sådant, og jeg vil da forsøge under det kommende udvalgsarbejde mellem anden og tredje behandling at få den højtærede socialminister til at gå ind for den